

МУЗИЧНА ТЕМА БИТВИ

Джер

Коли я був дитиною, усі цілком закономірно вважали, що колись стану найкращим квотербеком¹ національного рівня, адже я син Сема Орсіно.

І це твердження було... *наполовину* правдивим.

Ну, тобто мені самому логіка очевидна. Мій батько, єдиний син прибиральника й офіціантки, поставив знаменитий рекорд Північної Кароліни з пройдених на пасі ярдів, коли вчився в старшій школі «Мессалін» у дев'яностих. А чотири роки тому цей рекорд побив мій старший брат, тож, так, я маю деякі уявлення про те, чого від мене очікують. Продовження нашої династії! Практично моє родове право.

Люди припускають, що я буду таким самим, як мій батько і брат: лідер, який визначає хід гри. Людина, здатна контролювати поле, і в багатьох сенсах це правдиве припущення.

¹ Позиція нападника в американському футболі. — Прим. ред.

Я і справді бачу гру інакше, ніж інші. Здається, коментатори зазвичай називають це проникливістю або наочністю, хоча для мене це радше вроджена якість. Коли мене вербували до команди Іллірії минулої осені, то казали, що я бачу поле, як обдарований шахіст — дошку, і це вже ближче до правди. Знаю, хто де опиниться і як рухатиметься кожен гравець. Відчуваю це на фізичному рівні, як напруження окремого м'яза. Відчуваю це так, як відчувають зміну напрямку вітру.

Наприклад, як-от зараз.

Мессалін Гілс, Каліфорнія — це вам не Одеса¹, штат Техас, але, як на багате передмістя Сан-Франциско, ми теж неабияк уміємо запалити поле п'ятничними вечорами. Пізньосерпнева спека згасає, коли сонце переплавлюється в палюче світло прожекторів довкола стадіону, і знайоме рідне поле стає осередком неповторної міфології дня матчу. Трибуни наповнені глядачами, натовп скандує й гомонить, загорнувшись у мессалінські гербові кольори — зелений із золотом. Гучно бухкає головний барабан оркестру, звук різкий і пронизливий, немов удар ножом. З поля долинає запах поту й солі, змішуючись з ароматами барбекю й вугілля, легендарної фішки першої гри сезону — смажених свинячих шкварок.

Сьогодні, стоячи на цьому полі у свій випускний рік, я відчуваю початок нової епохи. Доля, талан, назвіть, як забажаєте, — вона тут, на цьому полі, з нами. Я відчуваю її нутром від моменту оголошення наступної ігрової

¹ Місто в США, в округах Ектор і Мідленд на південному заході штату Техас. — Прим. ред.

комбінації, коли вся моя команда, як один, зупиняється й затамовує подих.

— М'ЯЧ!

Нашого квотербека Куріо одразу ж блокують, тому я відвойовую собі трохи простору й хутко міняю напрямок, струшуючи із себе лайнбекера¹. Мені треба опинитися ліворуч від Куріо й отримати пас. Ми вже неодноразово розігрували цю комбінацію; минулого разу вона прекрасно спрацювала на відкритті сезону, виїзному матчі проти команди старшої школи «Верона», і зараз теж усе вийде. Я приймаю від нього м'яч й одразу ж помічаю, як до мене біжить захисник, криком наказуючи блокеру зайти справа. Звісно ж, він промахується, і я розвертаюся на п'ятках, скидаючи із себе правого захисника. Він було повис на мені, та ненадовго. Яка прикрість, який сум.

А тепер треба пробігти сорок ярдів, поки мені в спину дихає вся команда захисту Падуї.

Пам'ятаєте, я казав, що твердження, ніби я пішов стопами батька, правдиве лише наполовину? Це тому, що насправді я — *ранінгбек*², гідний стати зіркою національної студентської збірної. Ось хто я, ось що люблю. У мій перший сезон тренер подивився, як я щоразу стартую через поле з м'ячем, і натомість вирішив тренувати мене на позицію ранінгбека. За чутками, мій тато влаштував істерику — колись йому пророкували стати рідкісним зразком темношкірого квотербека, який міг би конкурувати

¹ Позиція захисника в американському футболі. — Прим. ред.

² На відміну від квотербека, який є керівником нападу й ухвалює більшість тактичних рішень у грі, ранінгбек повинен прийняти пас від квотербека і пробігти з м'ячем якомога далі до залікової зони суперника. Це найпрудкіший гравець у команді. — Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інакше.

з Елвеем чи Янгом, однак його кар'єра різко завершилася травмою, що на льоту підстрелила мрію про професійний футбол. Тому цілком природно, що батько вбачав у своїх синах віддзеркалення власної слави й прагнув для нас величі, яку передбачали йому.

Проте коли я кинувся бігти через усе поле, навіть Король Орсіно не міг би з цим посперечатися. Кажуть, кожен великий футболіст має якусь надприродну іскру. Моя іскра, тобто те, що робить мене найкращим гравцем на полі, ось яка: щойно бачу бодай *натяк* на діру в захисті, то можу випередити будь-кого, хто спробує мене зупинити. Я беззаперечно вірю у власне серцебиття, у свої благословенні ноги. Знаю, що з боєм підведуся після кожного жорсткого падіння. Більшість людей не в курсі власних життєвих цілей, чи сенсу існування, чи власного призначення. А от я про свої твердо знаю. Зрештою, це дуже коротка історія.

У цьому випадку — лише на сорок ярдів.

Коли перетинаю залікову лінію, шкільний оркестр щодуху грає нашу бойову пісню, а все містечко шаленіє на трибунах. Коли йдеться про перші ігри на своєму полі, я даю глядачам справжнє шоу, і вони повертають цю любов'язність звичним підбадьорливим скандуванням — «Герцог, Герцог!». Це мій титул, бо ж батько в мене футболний король, а брат — принц.

Цього року ніхто не каже про «якщо виграємо чемпіонат штату». Ні, усі кажуть — «коли виграємо».

Кидаю м'яч рефері, озираючись на корнербека¹ Падуї, що знову прибіг запізно. Той незадоволено супитьсся, по-

¹ Гравець, який має завадити пасам квотербека суперників та прикривати ресивера своєї команди.

заяк я знову прорвався в залікову зону просто в нього на очах. У своїй команді він, імовірно, найпрудкіший, а це неабияке досягнення, якщо тільки ви не бачили мене. Дехто насправді дуже ображається, якщо прийде другим номером — спитайте лишень Віолу Реес, віцепрезидентку учнівської ради, де я обіймаю посаду президента. (Коли надійшли результати голосування з перевагою у двадцять голосів, вона вимагала перерахунку, буркотіла щось про виборчі протоколи й бурвила мене очима так, наче моя популярність — це щось зловісне й дуже особисте.) На горі корнербека Падуї (і Ві Реес), я і справді крутий. Швидкість і спритність, які гарантували мені місце в Іллірії наступної осені, — таке на дорозі не валяється. Ну, і те, що я щохвилини, щодня докладаю зусиль, аби залишатися привабливим для кабельного спортивного телебачення.

З *мале-е-есенькими* винятками.

— Наступного разу піддай ще трохи, — раджу я корнербеку, бо яка ж гра без шпичок у бік суперника? — Ще кілька пробіжок — і точно добіжиш.

Він корчить сердиту гримасу й показує мені середній палець.

— ОРСІНО!

Тренер жестом кличе мене до себе на бокову лінію, поки на поле виходять спецкоманди. Я ліниво підходжу з посмішкою, яку він називає «скуштуй-но лайна», і він заочує очі під лоба.

— За тебе мають говорити твої пробіжки, Герцогу, — уже не вперше дорікає тренер.

Легко проповідувати скромність, коли натовп увінчує лаврами не тебе.

— Та хіба я щось говорив? — невинно перепитую. Він скоса зиркає на мене і вказує на лавку:

— Сідай.

— Слухаюся, сер, — я підморгну ю йому, і тренер знову заочує очі.

А я вже згадував, що тренера іноді звать «тато»? Ага, усе правильно — Король Орсіно став Тренером Орсіно і тепер вважається місцевою історією успіху завдяки тренуванню шкільної футбольної команди на громадських засадах. Минулого року він отримав нагороду «Людина року» від Асоціації темношкірих бізнесменів Затоки Сан-Франциско. До того ж в останні десять років його вшановують на майже всіх шкільних зібраннях. Наші з ним сукупні надбання й перемоги в мессалінських зелено-золотих кольорах забезпечили нам особливе місце в здебільшого «білій» історії містечка.

Коли йдеться про навички Орсіно на футбольному полі, дехто називає це везінням. А ми звемо це спадщиною. Та все ж, порівняно до батька й брата, мені доводиться стверджуватися набагато більше. У моєму віці обидва вже були визнаними американськими футболістами і в перспективі могли стати найпопулярнішими гравцями НССА (Національної студентської спортивної асоціації). Але, на відміну від мене, вони отримали звання чемпіонів штату ще до початку випускного сезону. Я, може, і найкращий ранінгбек у Каліфорнії, можливо, навіть у країні, однак досі не можу вибратися з-під їхньої розлогої тіні. Якщо вже говорити про прізвиська, Герцог Орсіно — дуже навіть непогано, аж поки не зважиш, що саме це означає в родоводі. І щороку я опиняюся в новому жорстокому експерименті «майже влучив, але приз не отримав».

А все-таки це добре, що в мене є такий потужний мотиватор. Сьогодні граю класно, як ніколи — уже пробіг до двох жорстких тачдаунів¹, і до рекорду з пройдених на пасі ярдів мені лишається лише одна-єдина спритна пробіжка. Проте Падуя привезла цілий батальйон захисників-амбалів, які прекрасно стримують нашу лінію нападу. Наші захисники теж чудово тримаються, незважаючи на всі підступні тузи в рукаві Падуї, але Куріо, наш квотербек-одинадцятикласник, який нарешті здобув підвищений ранг, навіть і близько не зрівняється з Ніком Валентайном у випускному сезоні. Саме я маю подбати про те, щоб ми всіма правдами й неправдами занесли м'яч у залікову зону, а це означає, що сьогодні вже напевно поб'ю власний рекорд.

Крики вболівальників Падуї збудьорюють мене; їхній ресивер² із надзвичайною майстерністю ловить м'яч, і наша половина трибун розчаровано стогне. Це точно буде дуже непросто. Проте хай які критичні наші ставки, вони нічим не відрізняються від будь-якого іншого матчу. Усе завжди зводиться до тієї гри, яка просто зараз переді мною, а коли вона завершується, ми переходимо до наступної.

Завжди вперед. Не зупинятися.

Я розминаю шию і видихаю, здійсмаючись на ноги якраз у ту мить, коли Падуя отримує ідеальний пас та опиняється за десять ярдів до залікової лінії. Якщо вони

¹ Головне джерело очок в американському футболі. Щоб заробити тачдаун, команді нападу потрібно занести м'яч до залікової зони суперника, де розташовані ворота.

² Ресивер — гравець, який ловить м'яч, його завдання — бігти заданими маршрутами й ловити паси.